

les claus del dia

pareumàquines
ÀLEX GUTIÉRREZ (@ALEXGUTIERREZM)

Aniversari agredolç per al príncep Felip

El príncep Felip complia ahir 46 anys i dos diaris el treien en portada. *La Razón* li dedicava un reportatge que incloïa 46 felicitacions de personalitats, tres de les quals eren del món del toireig (i en què se li reclamava una mica més d'atenció a la festa; en això Felip ha sortit més a la mare que al pare). *El Mundo* també en parlava, però d'una manera molt més sinuosa. Li reconeixia un munt de virtuts i aplaudia la seva popularitat i formació, però era una ensenyanada amb esponja aspra, perquè

anaven deixant caure bombes, sobretot dedicades a la princesa Leticia. De fet, el titular a portada era "Zarzuela: al matrimoni del Príncep «només hi ha alts i baixos», que era una manera múrria de fer-li reconèixer a la casa reial que la parella està en crisi. A dins, recordaven que Leticia era plat de tercera taula i escrivien que a Felip el van "obligar a renunciar a dues candidates més". Es marcaven també un Rubén Darío –per allò de *la princesa està triste*– i deien que "després de les vacances la princesa Leticia semblava haver millorat l'actitud [...], però ha tornat a aparèixer contrariada i distant". I també: "No aconseguim guanyar-se els espanyols". El diari salva Felip, sí, però només si el deixa sol, sense entorn. Fràgil.

La primera portada d'El Mundo

Remenant, em topo amb la primera portada que va treure *El Mundo*, l'any 1989. "El PSOE perdrà la majoria absoluta si hi ha una forta participació electoral". Titulaven així una enquesta segons la qual atorgaven al PSOE 168 diputats. Finalment en van ser 175, a només un de la majoria absoluta, però com que els quatre diputats de HB es van absentar tota la legislatura, els socialistes van aconseguir governar com si l'haguessin obtinguda. En tot cas, és interessant fixar-se en aquest "si hi ha una forta participació". En cap punt dels nou paràgrafs de portada ho justificaven numèricament. És eloqüent que, ja al primer número, el diari volgués influir en una campanya electoral, cridant poc dissimuladament a la participació. Amb el temps, vindrien maniobres més sofisticades.

PARLEM-NE

IGNASI ARAGAY
DIRECTOR ADJUNT

Tota la feina discreta d'Alfons Banda

ALFONS BANDA, lluitador per la pau, ens ha deixat. No el vaig conèixer. No era una figura mediàtica. Durant anys, però, ha format part del magnífic equip de pacifistes que han donat gruix a la societat catalana en les darreres dècades. Gruix ciutadà, gruix ètic. Sense afany de protagonisme, des de la societat civil, seguint les passes de figures com Xirinacs, Gomis, Beúnza, Fèlix Martí o Arcadi Oliveres, la seva feina ha estat decisiva en la construcció d'una cultura de la pau.

Escrit, això queda molt bé: cultura de la pau! Magnífic. Són paraules boniques. Tots les fem fàcilment

nostres; una altra cosa és el compromís i la coherència. Gràcies a Gandhi, la no-violència ja forma part del bagatge humà, però som encara ben lluny del món pacífic que va somniar l'Alfons Banda i pel qual va treballar tant. Ahir mateix, coincidint amb el seu trist adéu, Human Rights Watch mostrava la destrucció sistemàtica per part del règim sirí de barris sencers fora de les zones de combat. La pitjor cara de la guerra. I, al costat, també la nostra pitjor cara: la indiferència.

Contra aquesta indiferència anaven tots els esforços de l'Alfons Banda, que tanmateix creia de debò en la gent, en la capacitat de les persones de canviar les coses des de baix. Ho explicava en el seu darrer escrit: "Sempre que es produeix un terratrèmol social, va seguit d'un terratrèmol polític", deia. I afegia: "Les idees que provoquen un terratrèmol social acaben per imposar-se". Malgrat Síria, malgrat tantes altres guerres, el pacifisme és avui una idea forta. Una idea ben instal·lada en la consciència col·lectiva, com ho demostren els nous moviments de protesta, malgrat l'intent de criminalitzar-los des del poder: des dels indignats fins a la mobilització pel dret a decidir. És el llegat que ens deixa l'Alfons Banda: la lluita pacífica per un món millor.

vist altwitter

Soraya Sáenz de Santamaría (@Sorayapp)

Vicepresidenta del govern espanyol
"Res no pot justificar els que van agafar les armes contra la democràcia. ETA només té una sortida: dissolució sense condicions ni concessions"

Ferran Torrent (@ferrantorrentll)

Escriptor
"@Sorayapp 1936"

Neus Munté (@neusmunte)

Consellera de Benestar Social i Família
"El maltractament fiscal és un mite, el dret a decidir no existeix i ens suspendran l'autonomia. Melodia de seducció. #volem votar"

Gerardo Tecé (@gerardotc)

Escriptor
"Pedro J. ha tingut avui tot el matí lliure i ha aprofitat per mirar-se bé allò de l'11-M. S'ha quedat de pedra: que al final no va ser ETA"

Oriol Duran (@Odtor)

Cap de premsa d'ERC a Madrid
"Que Pedro J. no marxi per la teoria de la conspiració o informes falsos, sinó per pressions de la Moncloa o la Zarzuela, diu molt de per què som on som"

Ignacio Escolar (@iescolar)

Periodista
"No m'agrada el periodisme de Pedro J. –mai oblidaré el seu 11-M–, però em repugna el que ha fet el govern [espanyol] amb ell"

María Muñoz (@mariadelamiel)

Assessora financera
"Un món enganxat a les injeccions de liquiditat té el desafiament de ser capaç de tornar a la normalització monetària sense provocar una altra crisi"

Lorenzo Amor (@lorenzoamor_ata)
President de la Federación Nacional de Asociaciones de Trabajadores Autónomos

"Que 1 de cada 4 activitats econòmiques sigui en economia submergida és, per a 3 milions d'autònoms, una competència deslleial i més asfíxia fiscal"

Roberto.G (@robersestao)

Periodista
"Sempre m'ha inquietat amb quina precisió ens diuen a quant puja l'economia submergida. ¿Deu ser que no està tan submergida?"

Soraya Rodríguez (@sorayapsoe)
Portaveu del grup socialista al Congrés

"La reforma laboral imposada pel PP està actuant com la gran màquina de submergir en negre les hores de treball"

Guadalupe de la Vallina (@Lupe.)
Directora de fotografia a 'Jot Down'

"Acaba de passar Hisenda, reclamant-me el primogènit"

IAQUÍ

CARLES CAPDEVILA

DIRECTOR

Quan Rajoy reia contra l'Estatut

VA COMENÇAR AVUI fa vuit anys. Rajoy reia molt, a la foto que recordem a portada, quan iniciava la recollida de signatures contra l'Estatut per demanar un referèndum, ves per on. Algú pot pensar que era una campanya contra Catalunya, d'altres pensen que és pitjor, que era una campanya contra Zapatero utilitzant Catalunya com a víctima fàcil i previsible. Es pot donar més o menys protagonisme al fet, però no es pot negar el seu efecte bumerang. Les signatures, la catalanofòbia en algunes falques de ràdio de vergonya aliena (que feien gràcia i tot de tan lamentables), el recurs al TC, l'Estatut del ribot declarat inconstitucional, la fi del zapaterisme, un cop fort a la idea de l'Espanya plural, l'ascens al poder de l'home que fa vuit anys reia recollint signatures, la negativa al pacte fiscal i l'inici del procés. Una prova que les coses saps com les comences però no sempre on acaben, ni com. Potser això avui sembla anecdòtic, perquè hi ha un col·lectiu que ja només mira endavant cap a l'Estatut propi, i perquè el PP de Rajoy no sembla preocupat per entendre on comença tot, ni per compartir responsabilitats, ni per fer autocrítica. Segurament un independentista veurà la foto de fa vuit anys contra l'Estatut i exclamarà un "Gràcies, Rajoy" instintiu, perquè ha ajudat a cremar etapes i accelerar el procés. I segurament algú que opti per la recentralització també pensarà "Gràcies, Rajoy", per haver tancat qualsevol opció d'èxit d'un nou Estatut. Segurament, doncs, aquesta foto fa mal només –o sobretot– al que creu en un estat federal, el que ara en diem *tercera via*. De fet els que busquen aquesta via potser haurien de recular vuit anys per entendre on va descarrilar, i buscar si en queda res i si és possible recuperar-la.

LA TRIA DEL DIRECTOR

Els diputats catalans van visitar ahir, finalment, el CIE de la Zona Franca. En van sortir indignats, però la pressió ja dona fruits.
A Societat

Care Santos ha guanyat el Ramon Llull més dolç amb 'Desig de xocolata'. A Cultura

L'Isaac Lluç ens retrata des de Mönchengladbach el porter Ter Stegen, que apunta al Barça

director@ara.cat
Twitter: @carlescapde